

Συνδικαλισμός και κρίση

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΟΥΡΑΝΤΟΥ

Είναι αλήθεια ότι η ποδοκρονη κρίση στη χώρα μας έχει μεταβάλει πρότυπα και συνήθειες που έχουν ένα μεγάλο εύρος, από πολύ θετικές έως πολύ αρνητικές. Η πολυετής κρίση προκαλεί έντονη αμφισβήτηση θεσμών και συνθηκών του παρελθόντος.

Τα πρώτα θύματα της κρίσης ήταν οι πολιτικοί. Ο λαός για πρώτη φορά άρξισε να τους αμφισβητεί έντονα –όχι άδικα– και να τους ενοχοποιεί για όποιο δεινό τον έβρισκε – και πάλι όχι άδικα.

Τα άλλα μεγάλα θύματα ήταν οι συνδικαλιστές. Ο Έλληνας θεώρησε εξίσου υπεύθυνο μαζί με τους πολιτικούς, οποιονδήποτε ασχολείται με το δημόσιο βίο. Και πάλι δύσκολα μπορεί κανείς να αμφισβητήσει την άποψη του λαού.

Η αλήθεια είναι όμως ότι ο συνδικαλισμός που εκφυλίσθηκε τα τελευταία χρόνια σε σκαλοπάτι προς την πολιτική, προσέφερε πολλά και έχει να προσφέρει ακόμη περισσότερο. Οι διεκδικήσεις γίνονται αποτελεσματικότερες όταν υπάρχει οργανωμένη εκπροσώπηση.

Η δύναμη του εργαζόμενου, του ελεύθερου επαγγελματία, του επιστήμονα, είναι η συμμετοχή και η ενίσχυση της φωνής του μέσα από τα συλλογικά όργανα. Η επίσημη φωνή του κάθε κλάδου είναι ο Σύλλογος που τον εκπροσωπεί.

Η τρόπος λήψης αποφάσεων μέσα από θεσμοθετημένες διαδικασίες διασφαλίζει τον αντικειμενικό και δίκαιο χαρακτήρα των διαδικασιών. Οι μεμονωμένες φωνές ενέκουν πάντα το σκεύος της υποκειμενικότητας και ενδεχομένως και της επιλεκτικής εξυπηρέτησης συγκεκριμένων συμφερόντων.

Ως πρόεδρος του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου, ενός από τους μεγαλύτερους συνδικαλιστικούς και επιστημονικούς και συλλόγους θα ήθελα να κάνω μια σύντομη αναφορά στη σύστασή του, μέσα από την οποία ο αναγνώστης θα κατανοήσει τη σημασία και την ιστορικότητα όλων αυτών των μεγάλων οργανώσεων.

Ο Πανελλήνιος Φαρμακευτικός Σύλλογος συνεστήθη το 1928 και έχει ως μέλη του τους κατά τόπους Φαρμακευτικούς Συλλόγους (άρθρο 54), οι οποίοι εκπροσωπούνται από επί σκοπού αυτό εκλεγμένους αντιπροσώπους του.

Σύμφωνα με το άρθρο 51 του Ν. 3601/1928 ο Π.Φ.Σ. αποτελεί ιδιαίτερο νομικό πρόσωπο. Στα τμήματα του καταστατικού σκοπού

του για την «εποπτεία της πιστής εφαρμογής της εκάστοτε ισχύουσας φαρμακευτικής νομοθεσίας» και ως σύμβουλος του υπουργού Υγείας, εκπρόσωποι του Π.Φ.Σ. συμμετέχουν βάσει νομοθετικών προβλέψεων σε καίριες Επιτροπές, στις οποίες χαράσσεται και προστατεύεται συγκρόνως η φαρμακευτική πολιτική και η δημόσια υγεία της χώρας του δημοσίου δικαίου.

Η δύναμη του εργαζόμενου, του ελεύθερου επαγγελματία, του επιστήμονα, είναι η συμμετοχή και η ενίσχυση της φωνής του μέσα από τα συλλογικά όργανα.

Και λίγα ιστορικά στοιχεία: η πορεία των Φαρμακευτικών οργανώσεων του ελεύθερου ελληνικού κράτους αρχίζει στις 10 Σεπτεμβρίου του 1874 στην αίθουσα του Παρνασσού και ιδρύεται η «Φαρμακευτική Εταιρεία» από τριάντα ένα Φαρμακοποιούς από Αθήνα και Πειραιά, οι οποίοι και υπέγραψαν το καταστατικό της πρώτης συνεδρίασης. Ο τίτλος της Εταιρείας αντικαταστάθηκε σχετικά σύντομα με απόφαση που προέκυψε από τη συνεδρίασή της και η οποία ονομάστηκε «Φαρμακευτική εν Ελλάδι Εταιρεία».

Σκοπός της Εταιρείας ήταν η ανάπτυξη της Φαρμακευτικής επιστήμης και η υπεράσπιση των συμφερόντων του επαγγέλματος και η άμυνα εναντίον... παρείσακτων στοιχείων καθώς και η κατάχρηση του δικαιώματος των Νομαρχών να εκδίδουν φαρμακευτικούς άδειες προς ζήμια των συμφερόντων των Φαρμακοποιών... Το έμβλημα των Φαρμακοποιών ήταν το «σκέυος εν τη ενώσει».

Εν κατακλείδι θεωρώ πως η κρίση δεν θα πρέπει να αποτελέσει την αφορμή για την καταστροφή και αποστροφή των πάντων αλλά την ευκαιρία για την ανασύσταση και τη βελτίωση όλων αυτών των λαθών που εδώ και δεκαετίες μας οδηγούσαν βήμα-βήμα στη σημερινή καταστροφή.

Ακόμη δε περισσότερο η Υγεία, δεν χρειάζεται αφορισμούς αλλά αντιδοσιολογία αγώνα με στόχο την αναζωογόνησή της.

Ο Κωνσταντίνος Λουράντος είναι πρόεδρος ΠΦΣ